

LIBERAALISEN TYÖVÄENPOLITIIKAN ÄÄNENKANNATTAJA

Edessäni on kuluvan vuoden tammikuusta lähtien ilmestyvän pietarilaisen viikkolehden „Zhivoje Delon”¹³⁶ kolme numeroa.

Kehotan lukijoita syventymään propagandan sisältöön.

Päivänpolitiikan tärkeimpänä kysymyksenä ovat IV Duuman vaalit. Tälle kysymykselle on 2. numerossa omistettu Martovin kirjoitus. Hänen heittämänsä tunnus kuuluu: „On pyrittävä lyömään taantumus asemista, jotka sillä on Duumassa”. Ja Dan toistaa 3. numerossa: „Parhain keino sen (Valtakunnanpuolustuksen) turmiollisen vaikutuksen heikentämiseksi on se, että temmataan Duuma taantumuksen käsistä”.

Tunnus on selvä. Ja tietysti jokainen tietoinen työläinen huomaa vaivatta, ettei tuo tunnus ole marxilainen, ei prolettaarinen eikä edes demokraattinen, vaan *liberaalinen*. Se on liberaalisen työväenpolitiikan tunnus.

Martov puolustelee tuota tunnusta seuraavasti: „Onko tämä tehtävä nykyisen vaalilain aikana ratkaistavissa? Ehdottomasti on. Tosin tämä vaalilaki turvaa ennakoita huomattavan (?) monissa lääninkokouksissa maanomistajien ja ensimmäisen (kapitalistien) kaupunkikuurian valitsijamiesten enemmistön”...

Huonon asian puolustelu pani Martovin heti tekemään peräti väärän väitteen. Ei „huomattavan monissa”, vaan *ehdottomasti kaikissa* (Euroopan-Venäjän) lääninkokouksissa maanomistajien valitsijamiehet ynnä 1. kaupunkikuuria muodostavat absoluuttisen enemmistön. Eikä siinä kaikki. 53 läänistä 28 läänissä maanomistajien valitsijamiehet *yksistään* muodostavat *absoluuttisen enemmistön*

läninkokouksissa. Ja nämä 28 lääniä antavat Duumaan 255 edustajaa edustajien koko määrän ollessa 442, t.s. taas-kin absoluuttisen enemmistön!

Puolustaaakseen liberaalista tunnusta „taantumuksen lyömisestä asemista, jotka sillä on Duumassa”, Martovin täytyi aloittaa Venäjän maanomistajien liberaalisesta kaunistelemisesta. Alku ei ole hullumpi!

„Mutta”, jatkaa Martov, „viime vaalit osoittivat, että niin maanomistajien kuin kaupunkilaisen suurporvaristonkin keskuudessa on mustasotnialaiselle, natsionalistiselle ja lokakuulaiselle taantumukselle vihamielisiä aineksia”.

Epäilemättä. Yksinpä maanomistajienkin valitsijamielistä osa kuuluu oppositioon, kadetteihin. Entä mikä johtopäätös siitä seuraa? Vain se, että vuoden 1907 kesäkuun 3 pn lain nojalla valittavan Duuman enemmistöä ei saada siirretyksi *tilanherrojen* „liberaalista” oppositiota *pitemmälle*. Tilanherra ratkaisee. Tämä tosiasia, minkä Martov yritti kiertää, pysyy tosiasiana. Siis (*tilanherrojen*) „oppositiolle” voi antaa ylivoiman yksinomaan vain tilanherran siirtyminen oppositioon. Mutta siinäpä se kysymyksen ydin onkin: voidaanko liberaaliksi muuttumatta sanoa, että (*tilanherrojen*) „liberaalinen oppositio pystyy lyömään taantumuksen asemista, jotka sillä on Duumassa”?

Ensiksikään ei pidä kaunistella vaalilakimme tilanherra- maista luonnetta. Toiseksi ei pidä unohtaa, että *tilanherrojen* „oppositio” muistuttaa kaikilta piirteiltään niin sanottuja „*vasemmistolokakuulaisia*” (joiden kanssa liittoutumisen kadetit sallivat viimeksi pitämässään konferenssissa! — tästäkin Martov on suotta vaiti). Vain koomilliset liberaalipoliitikot voivat puhua „vasemmistolokakuulaisten” mahdollisen voiton nojalla „Duuman tempaamisesta taantumuksen käsistä” tai „taantumuksen lyömisestä asemista, jotka sillä on Duumassa”.

Työläisdemokratian tehtävänä on *käyttää hyväksi* liberaalien ja Duuman nykyisen enemmistön selkkauksia demokratian voimistamiseksi Duumassa eikä suinkaan pitää yllä sellaista liberaalista harhaluuloa, että voidaan muka „temmata Duuma taantumuksen käsistä”.

Sitäkin hullummin ovat kirjoittajamme asiat, kun hän siirtyy siihen *periaatekysymykseen*, mikä *merkitys* olisi sillä, jos „*koko* oppositio” nujertaisi Duuman mustasotnialais-lokakuulaisen enemmistön”.

„Työläisille on edullista se”, päättelee Martov, „että luokkavaltiossa valta siirtyisi villin tilanherran käsistä kulttuurisemman porvarin käsiin”.

Mainio päätelmä! On vain unohtunut eräs pikkuseikka... kerrassaan vähäpätöinen pikkuseikka: Venäjän „kulttuurisemmille porvareille”, liberaaleille, kadeteille „on edullista se”, ettei horjuteta villin tilanherran valtaa. Liberaaleille „on edullista se”, että he jakavat vallan tilanherran kanssa horjuttamatta tämän valtaa ja antamatta mitään asetta demokratian käsiin.

Juuri siinä on asian ydin! Te suvaitsette suotta märehtiä tärkeän näköisenä sisällyksettömiä banaalisuuksia, kiertäen vakavan kysymyksen.

„Lisäämällä edustustaan Duumassa kadetit ja progressistit”, kirjoittaa Martov, „eivät vielä nouse valtaan, mutta tekevät oman valtaannousunsa helpommaksi”. Niin. Niin. Mistä sitten johtuu, että Saksan kadetit ja progressistit ovat moneen otteeseen vuodesta 1848 alkaen „lisänneet edustustaan” parlamentissa, mutta eivät kuitenkaan tähän päivään mennessä ole „nousseet valtaan”? Mistä johtuu, että he ovat 64 vuoden ajan jättäneet ja *jättävät nytkin* vallan junkkerien käsiin? Mistä johtuu, että Venäjän kadetit, „lisättyään edustustaan” I ja II „Duumassa”, eivät ole „tehneet omaa valtaannousuaan helpommaksi”?

Martov tunnustaa marxilaisuuden vain sikäli, mikäli se *sopii jokaiselle* valistuneelle liberaalille. Työläisille on edullista vallan siirtyminen tilanherran käsistä kulttuurisemman porvarin käsiin — „*työläisen etujen*” tällaisen „ymmärtämisen” alle panevat nimensä maailman kaikki liberaalit. Mutta se ei ole vielä marxilaisuutta. Marxilaisuus sanoo enemmän: 1) liberaaleille on edullista istuutua tilanherran viereen horjuttamatta tämän valtaa; 2) liberaaleille on edullista jakaa valta tilanherran kanssa siten, ettei työläiselle eikä demokratialle jäisi kerrassaan mitään; 3) *todenteolla* valta „kirpoaa” tilanherran käsistä ja „siirtyy” liberaalin „käsiin” *vasta silloin*, kun demokratia voittaa *vastoin* liberaalin tahtoa. Todisteitako? Ranskan koko historia ja Kiinan uusin historia: valta ei olisi koskaan siirtynyt edes väliaikaisesti, edes ehdollisesti liberaali Juan Shi-kaille, ellei Kiinan demokratia olisi voittanut *vastoin* Juan Shi-kain tahtoa.

Mutta joskin lattea totuus: liberaali on mustasotnialaista parempi, muodostaa *koko* sen „marxilaisuuden”, mikä sopii herroille Struvelle, Izgojeville ja kumpp., niin luokkataistelun dialektiikka on sekä liberaalille että Martoville seitsemällä sinetillä sinetöity kirja.

Teen yhteenvedon: nimenomaan siksi, että Venäjällä valta todella „siirtyisi” tilanherran käsistä porvarin käsiin, ei pidä pettää eikä heikentää demokratiaa yleensä eikä varsinkaan työläisiä *valheellisella* tunnukseella: „on temmattava Duuma taantumuksen käsistä”. Käytännöntehtävämme vaaleissa ei suinkaan ole „taantumuksen lyöminen asemista, jotka sillä on Duumassa”, vaan yleensä demokratian ja eritoten työläisdemokratian voimistaminen. Tämä tehtävä käy väliin ristiin liberaalien lukumäärän lisäämis- „tehtävän” kanssa: meille on tärkeämpää — ja proletariaatille hyödyllisempää — saada viisi ylimääräistä demokraattia kuin 50 ylimääräistä liberaalia.

Tästä seuraa johtopäätös, jota Martov ei halua, vaikka hän onkin tunnustavinaan, että kadetit ovat liberaaleja *eivätkä* demokraatteja: 1) viidessä suurkaupungissa ¹³⁷ sopii uusintavaaleissa tehdä sopimuksia *vain* demokraattien kanssa liberaaleja vastaan; 2) vaalien toisessa vaiheessa on *kaikissa* äänestyksissä ja *kaikissa* sopimuksentekotapauksissa tehtävä *ensi sijassa* sopimuksia demokraattien kanssa liberaaleja vastaan ja vasta sitten liberaalien kanssa oikeistolaisia vastaan.

„Zvezda” № 11 (47),
helmikuun 19 p:nä 1912
Allekirjoitus: F. L—ko

Julkaistaan „Zvezda” lehden
tekstin mukaan